BUCUREŞTI. La un corner la poarta lui U.T.A., Boc sare mai sus decît Lereter, dar fundaşul central arădean respinge — spre decepţia lui M. Stelian şi satisfacţia lui Petescu. Foto: R. PAUL

„STARTUL ÎN FORŢĂ" AL DIVIZIEI A, CONFIRMAT ŞI DE ETAPA SECUNDĂ

● DE LA ÎNCEPUT CAMPIONATUL CAPTEAZA ATENŢIA ● DIN NOU O EDIŢIE A PROVINCIEI? ● RAPID şi „U" CLUJ — SUB NIVELUL PRETENŢIILOR ● EX—CAMPIOANA REVINE... ● 26 DE GOLURI — ÎN ETAPA A II-A —, AŞA DA!

Trebuie să recunoaştem, aproape că ne pare rău că — după numai două etape — campionatul se întrerupe: într-atît de frumos, de promiţător a început această a 55-a ediţie a luptei pentru titlul naţional!

Sigur, nu poate fi, de pe acum, vorba de vreo pasionantă cursă pentru titlu sau de emoţiile încordate ale retrogradării, dar cele două etape consumate au cuprins destule elemente de atracţie care au făcut ca încă din start această ediţie a Diviziei A să capteze atenţia, să procure elemente de fierbinţi discuţii.

Dar, pentru că am început aceste rînduri cu referirea la întreruperea campionatului, să notăm ca pozitiv faptul că întreruperea este de o singură duminică (cea în care se dispută meciul cu Austria) **şi că F.R.F. nu mai procedează ca altădată, cînd, pentru un meci amical, pregătirile lotului se făceau centralizat cu 10—15 zile înainte. Iată, jucăm şi noi duminică o etapă şi în duminica următoare un meci interţări şi nimeni nu poate afirma cu mîna pe inimă, că evoluţia echipei României la Craiova va fi afectată, randamentul ei va fi mai scăzut, din cauza disputării etapei de campionat de la 27 august.**

Revenind însă la campionat, să vedem de ce îl socotim atît de promiţător şi atractiv, în baza primelor două apariţii ale echipelor.

În primul rînd, pentru că echipele provinciale (Sport Club şi Steagul roşu) îşi continuă buna evoluţie din ediţia trecută şi iată de pe acum, două „team"-uri nebucureştene s-au instalat la conducerea plut[illegible]i şi încă cu golaveraje de 4—0 şi 5—[illegible]. Iar U.T.A. şi F.C. Argeş afişează, în continuare, aceleaşi veleităţi care, în primăvară, au făcut din ele protagonistele luptei pentru tricourile de campioni. Atractivitatea campionatului vine şi de la faptul că (deocamdată ?), echipa Steaua, despre care se spunea că graţie lotului său „se va plimba" în competiţie, n-are evoluţia scontată. După cum nici Rapid nu se apropie de standardul pretenţiilor sale, sub acest aspect punîndu-se lua de mînă cu Universitatea Cluj. Bineînţeles, nu [illegible] vorba aici despre [illegible]ziţiile în clasament ([illegible]3, respectiv 15), pe c[illegible] nu le putem absolutiza după numai două jocuri, ci despre comportarea echipelor respective, despre factura jocului lor, îngrijorătoare atît din punctul de vedere (dacă vreţi, strîmt) al propriilor suporteri cît şi din cel, mai larg şi mai important, al evoluţiilor lor în competiţiile europene intercluburi.

Sînt însă cîteva echipe pentru care noul sezon a început bine. Este cazul lui Dinamo Bucureşti care, deşi prezintă aceeaşi echipă din campionatul trecut (făcînd doar cîteva achiziţii din categoriile inferioare, pentru garnitura de tineret-rezerve), a început puternic competiţia, atît ca rezultate cît şi ca joc. Dar, la urma urmelor, Dinamo nici n-avea — probabil — nevoie de întăriri, din moment ce iată, pentru meciul cu Austria, dă lotului naţional nu mai puţin de şase jucători şi nici un al şaptelea (ne gîndim la Dumitrache) n-ar fi un intrus... Este apoi cazul să notăm „schimbarea la faţă" produsă la C.F.R. Cluj, echipă aflată într-o sensibilă reconstrucţie organizatorică şi de moral şi care, prin jocul şi victoria de duminică, şi-a validat rămînerea în prima divizie. De asemenea, începutul de campionat spune lucruri bune şi despre echipa Petrolul, pe care sîntem însă curioşi s-o vedem în etapa următoare, în compania actualului lider.

Noile promovate par să acuze puternic şocul contactului cu Divizia A. Reşiţenii au un punct (pe teren propriu), dar în două meciuri n-au înscris pînă acum nici un gol, în timp ce pentru studenţii bucureşteni lucrurile stau şi mai prost: zero puncte, cu golaveraj 2—6.

Constatările interesante ţin însă nu numai de lupta în sine pentru o poziţie mai bună în clasament sau de ineditul unor comportări în acord sau în dezacord cu anticipările, ci şi de elemente concrete, de joc.

Partidele de pînă acum s-au situat la un nivel tehnic satisfăcător, **echipele au arătat — în general —** o bună pregătire fizică. **Chiar sub aspectul** omogenităţii **(element, de regulă, „în suferinţă" la început de sezon) constatările tehnicienilor sînt pozitive ca ansamblu. Ca să nu mai vorbim de faptul că cifra de 26 de goluri marcate în a doua etapă pledează pentru latura spectaculară, pentru că, lucrul este ştiut, golurile multe înfrumuseţează chiar şi fotbalul cu mai puţin har...**

BUCUREŞTI. Dinamovistul Dinu încearcă o nouă pătrundere spre poarta adversă, dar de astă dată Bădin îl împiedică, barîndu-i drumul cu mîna. Foto: Paul ROMOŞAN

„URGENŢELE" LUI RAPID ŞI U.T.A.

Jocul din nocturnă de pe stadionul „23 August", a avut semnificaţii peste cele decurgînd din simpla evoluţie în campionat a acestor formaţii experimentate şi de frunte ale fotbalului nostru. Pentru Rapid şi U.T.A., divizia prezintă acum mai mult decît importanţa obişnuită; ea este marele cîmp de încercare a forţelor pentru examenele internaţionale care vin cu paşi foarte iuţi. Aceste considerente, pe drept numite majore, ne-au făcut să privim funcţionarea mecanismelor din **Giuleşti** şi din **Arad**, peste limitele obişnuite, date de întîlnirea din cadrul unei întreceri interne.

Rapidul „la ora etapei a 2-a", pare încă în căutări de formule. Echipa din Giuleşti a găsit, credem, în **Naom** un foarte util succesor al lui **Dumitru**; micuţul mijlocaş joacă dezinvolt şi inteligent, el s-a încadrat rapid în atmosfera noii sale formaţii. În schimb **Dumitriu III** vădeşte dificultăţi de adaptare.

„Scîrţîituri" se aud mai cu seamă în atac şi pentru că, mai puţin **Neagu**, mai mult **Marin Stelian**, nu deţin o formă prea bună. Ca şi **Angelescu**, de altfel; **Muşat** face mari eforturi spre a fi la înălţimea prestigiosului său predecesor, Lupescu, dar nu se poate spune că a ajuns la această mare dorinţă a sa. Toate ezitările sau eclipsele de comportare lasă amprente dăunătoare asupra jocului rapidiştilor, aflaţi la cel puţin un ton sub volciunea şi exactitatea „ariilor" cîntate în finalul sezonului, mai corect spus în jocurile de cupă. Pentru **Landskrona**, echipă care va solicita considerabil pe deţinătoarea „Cupei României" se cere grăbirea paşilor spre acest punct de formă fără de care nu se poate privi optimist trecerea primului tur al însemnatei cupe europene.

Nici U.T.A. nu este sută la sută sigură pe ea. Dar parcă ansamblul ei funcţionează mai egal, mai continuu. Sigur, nu trebuie să uităm că arădenii sînt cu 10 dintre „senatorii de drept" mai departe pe gazon (Axente, ad-interimul lui Kun II, fiind unul dintre ei) şi acest element de constanţă îşi are roadele lui. Dar şi „bătrîna doamnă" valsează încă prea lent faţă de ritmul şi de forţa la care o vor supune blonzii de la **Nörköping**, elogiaţi de ultimele cronici ale campionatului suedez pentru ritmul cu totul ...nescandinav impus partidelor din ultimele etape.

Şi în **Giuleşti** şi pe malurile **Mureşului** deci, „cravaşările" antrenamentelor se impun. Am pătruns doar pe „linia dreaptă" a cupelor continentale!

Eftimie IONESCU

AR FI FOST NEDREPT...

Arbitrul braşovean C. Ghiţă a prelungit partida de la Cluj cu două minute. Hotărîrea aceasta nu i se poate imputa. Au fost cîteva întreruperi de joc care, una peste alta, au însumat, desigur, cele două minute, dacă nu chiar mai mult. Or, tocmai în acest... supliment de meci, în ultimele secunde dinaintea fluierului final, Steaua — prin Năstase — s-a aflat pe punctul de a egala. Dar, o spunem cu mîna pe inimă, ar fi fost nedrept. Din foarte multe motive. Cei care au văzut meciul din tribune sau pe micile ecrane şi-au putut da seama, fără îndoială, de ce un rezultat de egalitate i-ar fi neîndreptăţit pe ceferişti.

Şi, un 1—1 ar fi fost nedrept pentru că:

...C.F.R. a evoluat mai bine, **a luptat mai mult**, demonstrînd o surprinzătoare maturitate în joc;

...pe parcursul celor 92 de minute ale partidei, ceferiştii au încheiat cu şuturi la poarta adversă 24 dintre fazele de atac iniţiate dintre care — şi aceasta ni se pare esenţial — **nu mai puţin de şapte puteau fi goluri** (Vişan 2, Adam 2, Petrescu, S. Bretan, Cojocaru), **pe cînd Steaua ar fi putut marca doar de 4 ori** (Pantea 2, Iordănescu şi Năstase);

...clujenii au arătat în joc **coeziune între compartimente, mişcare continuă în teren, schimburi derutante de locuri**;

...un jucător — **Penzeş** — cunoaşte cîte ceva din secretele postului de libero; altul — **Adam** — trăieşte la C.F.R. o a doua tinereţe, devenind un pericol permanent pentru apărătorii adverşi; iar trio-ul **Gajda — Cojocaru — M. Bretan**, se află într-o formă de zile mari, jucînd constant bine sau foarte bine.

C.F.R. Cluj, a cîştigat însă şi datorită faptului că replica Stelei nu s-a ridicat decît pe alocuri la pretenţiile pe care le are toată lumea de la această echipă. O fi ea Steaua, în prezent, o ...constelaţie de stele, dar aceasta nu-i suficient pentru ca să fie şi **o ECHIPĂ puternică**. Compartimentul defensiv, destul de omogen, se clatină la încercări mai dificile, pentru că Dumitru de la Steaua nu mai este Dumitru de la Rapid şi echipa naţională. Acum joacă numai ofensiv. Or, Dumitru este singurul jucător care, patrulînd în faţa lui Clugarin şi Negrea, poate face din ei doi fundaşi de netrecut. Mai mult, aflîndu-se momentan într-o formă destul de slabă, mijlocaşul Stelei nu reuşeşte decît rareori să-şi pună în valoare pe cei patru atacanţi care, la rîndul lor, nu se străduiesc să-şi sincronizeze acţiunile. Astfel se creează impresia de improvizaţie, de întîmplător în mai tot ceea ce întreprind atacanţii, în terenul advers, pe parcursul celor 90 de minute.

Şi cîte ar putea face **ÎMPREUNA** atacanţii Stelei!...

Laurenţiu DUMITRESCU

EXPLICAŢII ÎN PLUS, LA UN SCOR SURPRIZĂ

O victorie a echipei campioane, pe teren propriu, în faţa „medaliatei cu bronz" din ultima ediţie a întrecerii primelor 16 echipe ale ţării, ar putea fi considerată, oricînd, un lucru normal asupra căruia motivările sînt adeseori de prisos. O victorie însă, la un scor puţin obişnuit şi într-o confruntare de forţe apreciată — cel puţin teoretic — ca echilibrată, nu mai este de acum ceva care să ne mulţumească, cu simpla relatare a unor faze de joc şi cu aprecieri, să spunem, la modul general. O asemenea situaţie ca aceea creată la capătul celor 90 de minute ale întîlnirii F. C. Argeş — Universitatea Cluj impune — credem noi — şi unele explicaţii în plus, cu atît mai mult cu cît este vorba aici, de două dintre reprezentantele fotbalului nostru în competiţiile europene oficiale din acest an.

Şi vom începe — firesc — cu referirile la formaţia învingătorilor, căreia va trebui să-i recunoaştem, din capul locului, **marile merite în obţinerea victoriei**, chiar şi la dimensiunile-surpriză de cinci goluri diferenţă. Campionii au funcţionat ca **un mecanism bine închegat, s-au mişcat cu mare uşurinţă în teren, au dovedit o deosebită supleţe în acţiunile cumulative de atac-apărare, au jucat fără complicaţii în defensivă şi ingenios în ofensivă,** şi-au dominat teritorial şi tactic adversarul (raportul acţiunilor de atac, 90—58 este elocvent în această privinţă) **au tras mult şi precis la poartă.** Într-un cuvînt, se poate spune că piteştenii au prins o „zi mare", pe care dispoziţia de joc a lui Dobrin au ridicat-o la cota unui veritabil festival fotbalistic.

Referindu-ne în continuare la Universitatea Cluj este necesar a aminti că aceasta — în ciuda scorului sever cu care a fost întrecută — a desfăşurat pe parcursul întîlnirii **multe acţiuni de fotbal bun, dar ineficace.** Studenţii ar putea acuza, să zicem, unele situaţii de neşansă şi poate uşurinţa golului al doilea primit de Ştefan într-un moment de relativ echilibru al jocului. Dar adevărul adevărat în privinţa înfrîngerii suferite şi mai ales, a proporţiilor ei puţin onorante, rămîne totuşi **lipsa de omogenitate în instruire, redusa capacitate competiţională a echipei.** Şi, cu riscul de a ne repeta, vom arăta că — deşi această situaţie se datoreşte în bună măsură şi unor condiţii obiective din perioada pregătitoare pentru campionat — marile obligaţii ale prezentului impun **redresarea din mers a formaţiei** şi revenirea ei la nivelul bunelor comportări cu care ne-a obişnuit şi cu care, de altfel, aceasta şi-a cîştigat un meritat loc de frunte în ierarhia fotbalului nostru.

Mihai IONESCU

ATUURILE LIDERULUI...

După ce multă vreme se situase pe primul plan al întrecerii divizionarelor A, Sport Club Bacău a avut — cum bine se ştie — spre sfîrşitul campionatului trecut o evoluţie descendentă, care a scos-o practic din lupta pentru cucerirea unui loc pe podium.

Cauza principală a acestui declin a constituit-o absenţa din formaţie a cîtorva titulari de bază, printre care **Ghiţă şi Dembrovschi.** Cît de mult a contat lipsa acestora din angrenajul băcăuan se poate deduce şi mai bine acum, cînd echipa — cu efectivul complet — dă iarăşi un bun randament, situîndu-se, după primele două etape, în care a obţinut tot atîtea victorii, în fruntea clasamentului.

Unii ar putea spune că actualul lider a fost favorizat de şansa de a întîlni chiar la început [illegible] cele două noi promovate, care nu [illegible] încă rodajul necesar primei divizii, şi că greul abia urmează. Problema se poate pune însă şi invers, ştiut fiind că noile venite — cu proaspetele lor achiziţii — ascund, de obicei, posibilităţi nebănuite şi că, în orice caz, ele se aruncă din capul locului în luptă cu tot potenţialul de care dispun pentru a lua un start cît mai bun, încurajator în perspectiva viitoarelor etape.

Cert este că Sport Club Bacău a reuşit să treacă cu succes peste cele două necunoscute şi să se instaleze, astfel, singură, în frunte. Nu ştim dacă va reuşi să rămînă în această ipostază şi după etapele viitoare, mai ales după proximul meci pe care îl va susţine în deplasare, la Ploieşti. Ceea ce se poate constata însă este faptul, de la care am şi pornit, că în condiţiile unui efectiv complet, cu toţi jucătorii valizi, echipa băcăuană poate da un apreciat randament. Noua achiziţie, fundaşul **Margasoiu**, s-a încadrat destul de repede în jocul echipei, punîndu-se acum justificate speranţe şi în introducerea lui **Pelea** care, cu simţul său de gol demonstrat la fosta sa formaţie, poate contribui la creşterea forţei ofensive a înaintării băcăuanilor.

Constantin FIRANESCU

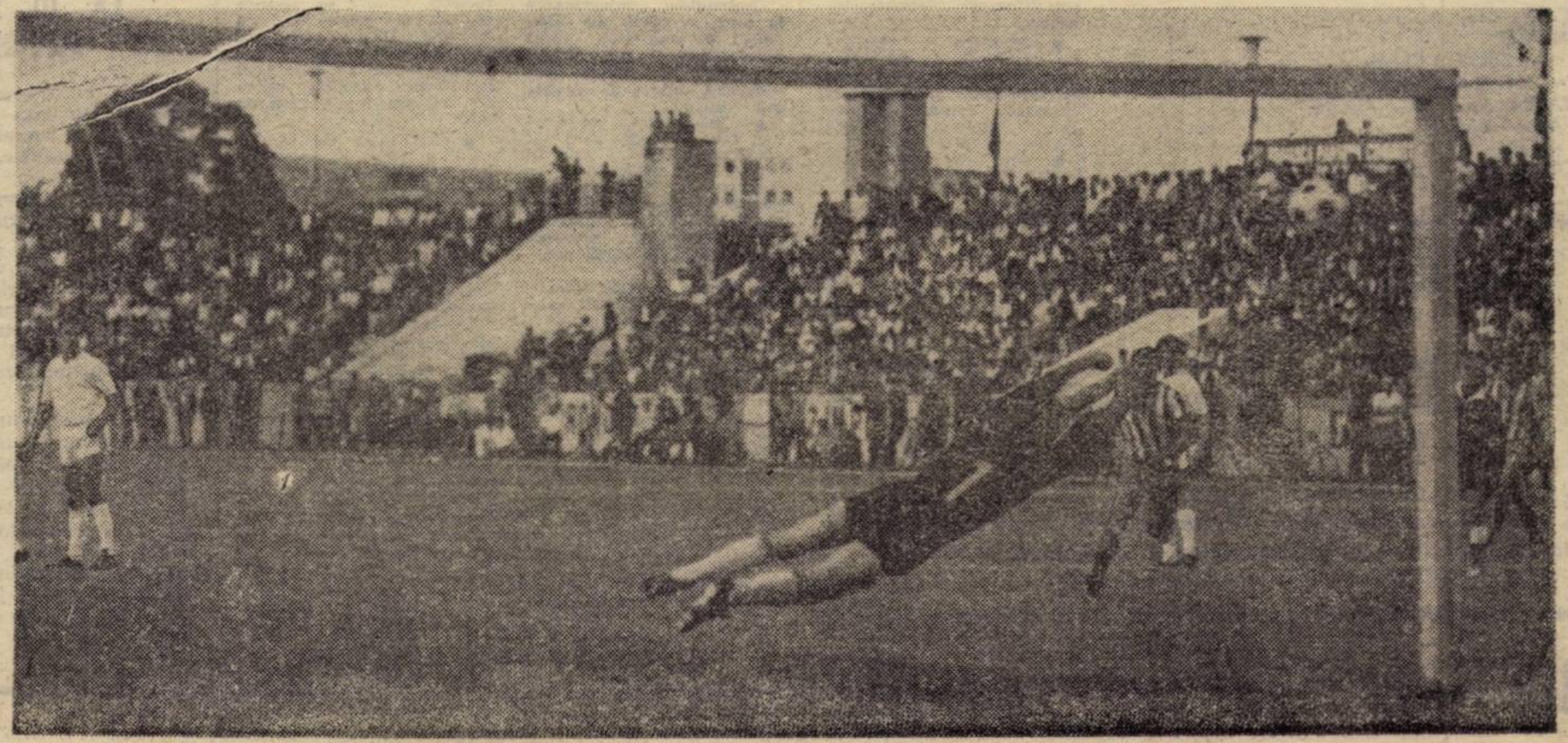

BACĂU. Dembrovschi (care nu se vede în fotografie) a şutat excepţional, înscriind „la păianjen", în ciuda plonjonului disperat al curajosului Ilieş. Foto: V. BOGDĂNEŢ

CUNOAŞTEREA ADVERSARULUI — ARMĂ CU DOUĂ TĂIŞURI?

O coincidenţă a programării a făcut ca în prima etapă — cînd a evoluat la Bucureşti — **A.S.A. Tg. Mureş** să poată vedea la lucru echipa **Sportul studenţesc**, fostă adversară în eşalonul secund şi proximă adversară în actualul campionat al Diviziei A. Şi, probabil, cîntărindu-le atunci posibilităţile, prin prisma eşecului suferit pe teren propriu — şoc moral, evident acuzat de proaspeţii promovaţi — şi adăugînd apoi în balanţa şanselor, în zilele premergătoare meciului de la Tg. Mureş, ştirea unor absenţe din formaţia studenţească (D. Nicolae, Jurcă, Leşeanu), jucătorii mureşeni s-au considerat învingători chiar înainte de fluierul de început al arbitrului.

N-am putea spune, acum, cînd cronicul campionatului a preluat fila meciului de la Tg. Mureş, pe care scrie A.S.A. — Sportul studenţesc 4—2, că echipa militară nu şi-a cunoscut din timp adversarul, că i-a estimat greşit capacitatea de moment. Pentru că Sportul studenţesc n-a avut nici un punct de sprijin în afara portarului Suciu. Linia de fundaşi a fost uşor manevrată de cvartetul **Varodi — Hajnal — Naghi — Mureşan**, mijlocaşii nu l-au putut „depista" timp de 90 de minute pe „creierul" Naghi şi „spiriduşul" Varodi (autori şi a trei goluri!), iar atacul s-a văzut apt de gol doar la enormele gafe ale fundaşilor militari.

Ceea ce n-au ştiut bine cîntări jucătorii de la A.S.A. au fost propriile disponibilităţi de joc. Uşurătatea cu care au abordat partida (în primele cinci minute: un fault în preajma suprafeţei de pedeapsă şi un corner — ambele gratuite — care au alertat tribunele), cu care apărătorii dădeau cu piciorul în doniţa cu lapte agonisită de compartimentul ofensiv, nu permitea echipei gazdă să se desprindă decisiv de adversar. **Se poate spune chiar — cu un mic procent de relativitate — că A.S.A. Tg. Mureş a avut la debutul său pe teren propriu în această ediţie a campionatului „inamicul nr. 1" în propria sa superficialitate.** Aci se ascundea, de fapt, cel de al doilea tăiş, al armei...

Iată, de ce, cunoaşterea adversarului s-a dovedit, încă odată — mai este, deci nevoie de probe... — doar o premisă, consecinţele nedecurgînd de la sine în teren şi pe tabela de marcaj, ci doar ca urmare directă a unei evoluţii lucide, realiste, angajate.

Paul SLĂVESCU

UN PORTAR, CUPLURI VALOROASE; DAR MAI ALES O ECHIPĂ!

Am v[illegible] pe Steagul roşu în prim[illegible] etapă, la Reşiţa. Am remarcat atunci echilibrul său, maturitatea jocului practicat. Ei bine, la Braşov, duminică, Steagul roşu s-a depăşit pe sine. Mai întîi, ne-a arătat o schimbare totală a manierei de joc, a concepţiei tactice, proprie jocului pe teren propriu. De la plimbările lente, din mijlocul terenului, de la sporadicele contraatacuri, acum Steagul roşu a mizat totul pe ofensivă. N-a [illegible]t vorba însă de o ofensivă oarb[illegible] cu atacuri disperate, la întîmplare. Linia de fundaşi ni s-a părut destul de omogenă şi lucidă în transmiterea balonului. Cei doi mijlocaşi (**Pescaru şi Cadar**) au fost adevărate pistoane, neobosite, cu un mare randament. Le-a venit în ajutor, de fiecare dată, **Balint.** Am revăzut cu plăcere o evoluţie ce se apropie de ceea ce se cere unor extreme, pentru că aceste posturi au fost şi rămîn arma principală de desfacere a unei apărări masive (cum este a Farului), forţa de percuţie, pe un front larg, a unei echipe. Cînd pe partea dreaptă, cînd pe stînga. Steagul roşu a atacat variat, şi-a învăluit adversarul şi l-a pus în imposibilitatea de a se replia. **Györfi** şi **Zotincă** au realizat starturi excelente, pătrunderi pînă în apropierea liniei de fund, centrări înapoi, în zona din preajma punctului de 11 m. iar de acolo, reluări eficiente şi goluri spectaculoase. Aşa s-au marcat 3 din cele 5 goluri ale braşovenilor.

Am remarcat însă un lucru cam rar realizat de echipele noastre: mişcarea permanentă în teren a tuturor jucătorilor. „Omul cu mingea" (Györfi, Zotincă, Florescu) a fost mereu susţinut de ceilalţi. Aşa se face că centrările, de fiecare dată, l-au găsit pe cel ce trebuia să finalizeze, fie pe Balint, fie pe Cadar sau Pescaru, fie pe Zotincă. **Iată de ce, peste comportarea unora sau altora dintre jucători** (toţi, însă, la un nivel superior), **sau a unor compartimente, atu-ul Steagului roşu l-a constituit omogenitatea echipei, o echipă cu 11 piese la fel de importante.** Apoi, toate calităţile tehnico-tactice au fost etalate pe fondul unei bune pregătiri fizice. Aşa stînd lucrurile, Farului i-a fost greu să facă faţă. La ritmul impus de gazde, pasele prea multe şi lente s-au dovedit a fi o armă fără pic de randament.

Constantin ALEXE

GABRIEL SANDU — UN SIMPLU PRETEXT

În minutul 66, al meciului Dinamo — Universitatea Craiova, Ion Nunweiller, antrenorul bucureştenilor, a operat prima modificare în formaţia sa: l-a scos din teren pe Gabriel Sandu şi l-a introdus pe Petre Nicolae (care a schimbat, apoi, cu Cheran, acesta din urmă preluînd funcţiile celui înlocuit). Justă măsură: purtătorul tricoului nr. 3 gafase, în acel minut, pentru a doua oară, oprind cu mîna, în CAREU, balonul centrat de pe aripa stîngă. Procedeul folosit de G. Sandu ne reamintea tuturor de jocul de... volei şi avea să aducă în poarta formaţiei sale un gol, acela cu care adversarul remonta la 2—3.

Prima greşeală, tot de proporţii, G. Sandu o comisese în min. 34 cînd şi-a lăsat nemarcat adversarul direct (Oblemenco), cel care, urmărind atent o minge înaltă, n-a ezitat s-o catapulteze cu capul în plasă.

O greşeală, chiar mare, se iartă (deşi Universitatea Craiova obţinea punctul egalizator, la 1—1) a doua se plăteşte — cu trecerea pe banca rezervelor — mai ales cînd are la bază aceeaşi cauză, şi anume, neglijarea omului dat în primire. Şi acel om era... golgeterul ţării.

G. Sandu şi-a permis să-l subestimeze pe Oblemenco fără să gîndească, poate, în acele momente că din cauza lui va suferi întreaga echipă. Întreaga echipă şi, bineînţeles, şi tînărul ei antrenor, fostul fundaş Nunweiller III care a fost, toată lumea o ştie, jucătorul model în respectarea strictă a sarcinilor, a disciplinei de joc, hotărîtă de conducerea tehnică.

Desigur, G. Sandu nu este nici primul (şi din păcate, nici... ultimul) fundaş din fotbalul nostru care nu se arată conştient pe de-a întregul de **IMPORTANŢA MARCAJULUI STRICT**; mai ales în condiţiile unei apărări — cum este aceea a lui Dinamo — al cărei sistem de joc se sprijină, în defensivă, pe apărarea om la om.

Da, îndeosebi aici, **la acest capitol, al respectării disciplinei de joc (individuale şi colective) diferenţa dintre fotbalul nostru şi cel de aiurea este net defavorabil nouă.**

Drept care am scris prezentele rînduri şi în care G. Sandu a fost mai mult un simplu pretext.

G. NICOLAESCU

O REMIZĂ LOGICĂ

Un draw obţinut la Petroşani nu este o performanţă la îndemîna oricui şi tocmai de aceea trebuie să cîntărim bine cît i se cuvine Petrolului şi cît reprezintă slăbiciunea eventuală a gazdelor dezamăgite!

După desfăşurarea de ansamblu a partidei, meciul egal ni se pare echitabil şi scorul nul perfect îndreptăţit. Petrolul şi-a luat, desigur, măsuri de precauţie în apărare, plasîndu-l pe Crîngaşu „libero" în faţa fundaşilor, jucînd în scară cu cei doi fundaşi centrali (Tudorie şi Ciupitu), în funcţie de situaţie. **La mijloc,** o curea de transmisie nu neobosită, destul de rigidă dar în orice caz utilă, şi în faţă, singur, Ion Constantin, abil, insistent, păzit în permanenţă de trei adversari vigilenţi. Cu alte cuvinte, Petrolul şi-a asigurat imunitatea careului propriu şi a aruncat o sămînţă de pericol în celălalt careu, unde înaintaşul lor transferat de la Steaua a blocat cîţiva fundaşi, desărcinaţi, practic, de misiuni ofensive. Putea fi cucerită această redută cu metereze tari şi cu o gură de foc atît de activă?

Trebuia ca Jiul să aibă un dispecer de calitate şi două aripi viguroase şi inventive pentru a „desface" apărarea din faţă. Dar Mulţescu, care şi-a asumat primul rol, a fost încet, neclar, fără precizie în pase şi abuziv în dribling, iar una dintre extreme (Făgaş şi apoi Urmeş care i-a luat locul pe acest post) a evoluat palid. În compensaţie, cealaltă aripă, Szabados, s-a descurcat cîte o dată entuziasmant, iar în zona de construcţie a atacurilor, Nagy a avut cîteva sclipiri promiţătoare. Cam puţin pentru a strica balanţa fixată cu mînă fermă de ploieşteni, cu atît mai mult cu cît Stoian, omul de şoc al Jiului, „singur printre duşmani", n-a putut perturba un raport numeric copleşitor.

În aceste condiţii, „nulul" pare o consecinţă firească, iar constatarea observatorului federal Coloman Braun Bogdan, o axiomă: **„Băieţii ăştia, dacă jucau două zile şi două nopţi, tot nu ar fi marcat vreun gol!"**

Ion CUPEN

BRAŞOV. Balint marchează, cu capul, al doilea gol al gazdelor, cu toată încercarea de opoziţie a lui Stoica (nr. 2). Foto: L. ADORJAN